అమెరి'కులాసా' కథలు
– వంగూరి చిట్టెన్‌రాజు

-39-

అమెరి"కరోనా కవి సమ్మేళనం' కథ

నేను ఫలానా రోజున సంధ్య వేళ పుట్టి, ఎవడో గిల్లినట్టుగా ఘాట్టిగా గొల్లుమని ఏడ్చాను అని మా అమ్మ చెప్పింది. నాది అనూరాధ నక్షత్రం....నాలుగో పాదం, అనగా వృశ్చిక రాశి అని అప్పటి మా కుటుంబ జ్యోతిష్కుల వారు చెప్పి, జాతక చక్రం వేసి రిటైరై పోయారో, హిమాలయాలకి వెళ్ళిపోయారో కానీ మళ్ళీ ఎవరికీ కనపడ లేదు. అదే ఇంగ్లీషు జాతకం ప్రకారం అయితే మన రాశి "ఎద్దు". "ఏ రాయి అయితేనేం?"...అంటుంది మా క్వీన్ విక్టోరియా....నిట్టూరుస్తూ!

ఆ మధ్య పట్ట కుతూహలం పట్ట లేక అసలు నాలాంటి పవర్ ఉన్న, లేదా లేని జాతక రాశి డిపార్టమెంట్ లో ఇంకెవరైనా ఉన్నారా అని చూస్తే...వద్దు లెండి..నాకు సిగ్గేస్తుంది. ఎందుకంటే షేక్స్ పియర్ గారూ, మహాకవి శ్రీశ్రీ గారితో సహా చాలా మంది హంసల్లో మనం కాకి లా భాసిస్తాం కదా. అందుకే ఆ సిగ్గు కానీ ఏదో పాత కాలపు పెళ్ళి కూతురు తరహా సిగ్గు కానే కాదు. ఆ మాట కొస్తే మన పవిత్ర భారత దేశ సాంప్రదాయమమైన 'సిగ్గు" అనే పదార్ధం ఈ రోజుల్లో నిజ జీవితం లో కనపడనే కనపడదు. కావాలంటే పెళ్ళి పీటల మీద సీన్ లో సావిత్రి సినిమా చూడండి, రకుల్ ప్రీత్ సింగ్ సినిమా చూడండి. ఇక అమెరికా వాళ్ళకే కాదు, మరే ఇతర జాతి వాళ్ళకీ అసలు "సిగ్గు" ఉంది అని నేను అనుకోను. అదే లెండి, వాళ్ళకి సిగ్గు పడడం తెలీదనమాట.

ఇంతకీ ఈ రాశీ, గీశీ ఇప్పుడు ఎందుకు ప్రస్తావించడానికి కారణం కేవలం నా "అమృతోత్సవ పుట్టిన రోజు" హడావుడిగా వచ్చి వెళ్ళిపోవడమే కాదు, ఈ మధ్యనే చైత్ర మాసం లో శార్వరీ నామ "కటిక చీకటి" సంవత్సరం వచ్చినప్పుడు ఉండబట్ట లేక, మళ్ళీ కుతూహలం చంపుకోలేక... ఈ యేటి సంవత్సర ఫలాలు ఎలా ఉంటాయో అని చూశాను. యధా ప్రకారం ఆదాయం ఆరు, వ్యయం అరవై అనీ, రాజపూజ్యం అర సున్నా, అవమానం శతమానం అని చూసి అవి అలవాటు అయిన ప్రాణమే కాబట్టి పెద్దగా పట్టించుకో లేదు. కానీ చైత్రమాసం.... అనగా మార్చ్ లో ఉగాదితో కొత్త ఏడాది మొదలు అవగానే ఒకానొక సదరు సిద్ధాంతి మహాశయుల వారు "సదరు తేలు రాశి వారికి కొత్త ఆభరణాలు ధరించే అవకాశం ఉంద" అని వ్రాసిన అంశం నన్ను భలే ఆకర్షించింది. అంటే ఏదో పులి గోరు పతకం, నవ రత్నాల ఉంగరం లాంటివి అనుకుని సంబరపడ్డాను కానీ, ఆయన..అంటే సదరు సిద్ధాంతి గారి దుంప తెగా. ఆ ఆభరణం బంగారం, వెండి తో కానీ కాకుండా కేవలం గుడ్డ పీలిక, లేదా ప్లాస్టిక్ పేపరు తో చేసి పేరు 'మన మొహానికి తగిలించుకుంటాం అని ఊహించనే లేదు. అసలు ఆభరణాలు అందాన్ని ద్విగుణీకృతం చేస్తాయి కానీ, ఈ సారి నా సొంత దుంప దెగా... .గత రెండు నెలలుగా నా 'మీస సహిత' మధురాధర సౌందర్యమూ, 'సుకుమార" నాసికా సౌకుమార్యమూ ఎవరికీ కనపడకుండా ఈ వెధవ మాస్క్ అనే ఆభరణం రోజల్లా పెట్టుకుంటాను అని ఆ

రాశిఫలాల రచయిత స్పష్టంగా చెప్పక పోవడం క్షమించరాని నేరం. "నీ అందచందాలా? సరేలే. నువ్వు ఆ మాస్క్ పెట్టుకున్నా, లేకపోయినా పెద్ద తేడా ఏం లేదు.. డోన్ట్ వర్రీ" అని సలహా ఇచ్చింది మా క్వీన్ విక్టోరియా నిట్టూరుస్తూ!

ఇంతకీ అసలు విషయం ఏమిటంటే....ఈ కరోనా ధర్మమా అని ఒక సరికొత్త సాహిత్యానుభావం అయింది. నిజానికి కవుల్నీ, కథకులనీ, సాహిత్యాభిమానులనీ వ్యక్తిగతంగా కలుసుకుని, హగ్గింగు చేయించుకునీ, చేసుకునీ, అటు వేదిక మీద ఒకానొక మహా వక్త పరమాద్భుతంగా ప్రసంగిస్తూ ఉంటే, అది అర్థం అవకో, భరించ లేకో, ఎవడి గోల వాడిదే అనుకునో బయట వరండాలోకి వెళ్ళి పోయి, సరిగ్గా అవే కారణాలకి అక్కడ తచ్చాడుతున్న వారితో కబుర్లు చెప్పుకునీ.. ఇలా ఒహటేమిటి...నవరసాలూ సాహిత్య సభలో అనుభవించడం నాకు భలే ఇష్టం. నవరసాలూ అని ఎందుకు అంటున్నానూ అంటే...."ఏ సాహిత్య సభ చూసినా ఏమున్నది అసలు కారణం" అని మహాకవి అన్నట్టు, అక్కడ కొందరు నవ్వుతూ హాస్య రసం, ప్రేమ ఒలకబోస్తూ కొందరు శృంగార రసం, దారుణమైన కవిత్వం చదువుతున్న కవుల మొహం లో ఆవేశ రసం, అది వింటున్న వారిలో దు:ఖ రసం, ఇదెక్కడి గొడవరా బాబోయ్ అని స్థానిక తెలుగు సంఘం నాయకుల నీరస రసం, ఇలా అన్ని రసాలూ వెతుక్కునే పనిలో నాకు మహానంద రసం లభిస్తుంది....అంతా అయ్యాక మొత్తం బిల్లు కట్టే సమయానికి శోక రసం ఆవహిస్తుంది.

కానీ ఈ కరోనా దౌర్భాగ్యం మూలాన్న కట్టుకున్న పెళ్ళాన్ని కూడా ఆమడ దూరం నుంచే వర్చ్యువల్ గానే ప్రేమించడం, ఇంట్లోనే ఉన్నా పిల్లలు కూడా మూతులు గుడ్డ పీలిక తో కప్పేసుకుని, బహిరంగ సామూహిక సమావేశాలు నిషేధించబడిన ప్రస్తుత పరిస్థితి లో అందరికీ అందుబాటులో ఉన్నది వర్చ్యువల్ సమావేశాలు మాత్రమే. నిజానికి ఇదేమీ కొత్త ప్రక్రియ కాదు. ఈ తరం "ఇంటి చాకిరీ" వాళ్ళకి ..అంటే...."వర్కింగ్ ఫ్రమ్ హోమ్" తరం వాళ్ళ కంపెనీ మీటింగులు అన్నీ కంప్యూటర్ లోనే కదా!. ఆ మాట కొస్తే అనేక దేశాలలో ఉన్న కుటుంబ సభ్యులూ, మిత్రులూ అందరూ చాలా ఏళ్ళనుంచి స్కైప్ లోనో, ఫేస్ బుక్ వీడియో, వాట్సాప్ ఆడియోలలో "ఎలా ఉన్నావు అక్కా" అనో "నువ్వెలా ఉన్నావు, బుజ్జీ" అనో గంటల కొద్దీ మాట్లాడుకుని అభిమానాలు నటించడం అందరికీ తెలిసినదే. ఇక అలా విడియో అవకాశాలని అలవోకగా సినీ సంగీత శిక్షణ కి అన్వయించి 'స్కైప్ వ్యక్తిగత కోచింగ్ కి గంటకి వంద డాలర్లు", గ్రూప్ శిక్షణ కి 50 శాతం డిస్కౌంట్" అనీ సమాజ సేవ, సంగీత సేవ, కళా సేవ లో తరించే వారు కూడా చాలా మండే వారున్నారు.....క్షమించాలి...అచ్చు పప్పు...."చాలా మండే వారు" కాదు..."చాలా మందే ఉన్నారు" అని పడాలి..అబ్బబ్బ..మరో తప్పు.....అది "అచ్చు పప్పు" కాదు. "అప్పు తచ్చు'.... అభ్భా...ఇహ నా వల్ల కాదు...అయ్య బాబోయ్....ఇహ నా వల్ల కాదు.

ఈ కరోనా ధర్మమా అని ఒక అంతర్జాల సాహిత్య సమావేశం లో మొదటి సారిగా పాల్గొనే అవకాశం నాకు కలిగిన సాహిత్యానుభవం భలే తమాషాగా ఉంది. ఎందుకంటే, ఇందులో సాహిత్యం తక్కువా, తమాషా ఎక్కువా అనిపించింది. ఇలాంటివి కేవలం ఆడియో రూపం లో అవధానాలూ, వీడియో రూపం లో కవి సమ్మేళనాలూ అంతర్జాలం లో జరిగినా, అన్నీ యువతరం కంప్యూటర్ వాళ్ళు నిర్వహించిన కారణంగా ఈ తరం మార్పిడి కి సంకేతంగా ఆ తరం వాడిగా నాకు వాటిల్లో పాల్గొనే అవకాశాలు రాలేదు. అనగా....బహుశా ఈ సీనియర్ సిటిజన్ ఎందుకులే అని ఆ జూనియర్లు ఆయా గుంపుల్లో నన్ను చేర్చుకోలేదనమాట. కానీ ఈ సారి ఎందుకో కానీ ఒకానొక అంతర్జాల సాహిత్య సమ్మేళనం లో పాల్గొనడానికి కావలసిన లంకె లూ, పాస్ వర్డ్ లూ గుంపులో గోవింద మైల్ లో వచ్చాయి. అదైనా వక్తలు ఎవరో ముందే ఎంపిక చేసేసుకుని, కేవలం అవి వినడానికి మాత్రమే ఆ అవకాశం నాకు ఇచ్చారు. ఇదేదో బాగానే ఉందే, "వితవుట్ మూవింగ్ బటర్ మిల్క్ ఇన్ ది స్టమక్" హాయిగా ఇంట్లోనే కూచుని సాహిత్యం వినవచ్చును కదా అని సంబరపడి పోయాను. రాముడు మంచి బాలుడి లా లాగ్ ఇన్ అయ్యాను.

అదేమిటో కానీ, వారాల తరబడి కష్టపడి, ఆ వారాల జీతానికి సరి పడా ఖర్చు పెట్టి, ఓ సభా ప్రాంగణమూ, అందులో మైకులూ, కుర్చీలూ, వక్తలకి దండలూ, కొండొకచో చెక్క ముక్కలూ ఏర్పాటు చేసి, ఇ మెయిలూ, వాట్సాపూ, గూగుల్ గుంపులూ, ఫోన్ల లో పిలిచీ బతిమాలగా ఇటు అమెరికాలోనూ, అటు రెండు తెలుగు రాష్ట్రాలలోనూ సాహిత్య సభలకి పాతిక మంది రాగానే "అత్యంత విజయవంతమైన..." "దిగ్విజయంగా జరిగిన.." అంటూ ఆ మర్నాడు పత్రికా ప్రకటనలూ, నిర్వాహకుల ఫొటోలూ చూడడం అలవాటు అయిన నాకు ఈ "గాలి సమావేశానికి" ఏకంగా వంద మంది సదస్సు ప్రారంభం అయిన పావు గంటలో కిచ కిచ లాడుతూ వీడియో ప్రవేశం చెయ్యడం చూసి గుండెలు బాదేసుకున్నాను. అలా బాదేసుకుంటున్న నన్ను ఆ వంద మందీ చూస్తూ నాకు గుండె పోటు వచ్చింది అని అనుకుంటారేమో, నా "గాఢ మిత్రులూ, గూఢ మిత్రులు" కొందరు సంబర పడతారేమో అని కూడా అనుమానం వేసి నా ఓవర్ ఏక్షన్ విరమించుకున్నాను.

ఇక ఈ 'గాలి సాహితీ సమ్మేళనం లో కొన్ని అంశాలు నన్ను బాగా ఆకర్షించాయి. మొదటిది, ఇక్కడ పాల్గొనే వంద మందికీ ఎవరి మైకు వాళ్ళకి ఉంటుంది. అలా అని టీవీలో చర్చావేదికలలో రాజకీయ దౌర్భాగ్యుల లాగా ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు మొరగ కుండా ప్రధాన నిర్వాహకుడు అందరి మైకులూ కట్ చేసి నోరు కట్టెయ్య వచ్చును. నాకు ఇలా మా ఇంట్లో నేను ఉండగా ఎక్కడో ఏ దేశం లోనో ఉన్న ఒకానొక అనామక నిర్వాహకుడు నిశ్శబ్దంగా నా గొంతు నొక్కేయగలడు అని తెలియక చాలా సార్లు బెంగ పడి భంగ పడ్డాను. అయితే ఆ నిర్వాహకుడు గాడిదే కాక, మిగతా వాళ్ళ గొంతు నేను కూడా నా ఇష్టం వచ్చినప్పుడు నొక్కెయ్యగలనా అనేది మరొక సారి ఇలాంటి సమావేశం లో పాలు పంచుకున్నప్పుడు రహస్య ప్రయోగం చేసి తెలుసుకుంటాను.

మరొక తేడా...ఇలాంటి అంతర్జాల సమ్మేళనాలలో మగ పుంగవులు లుంగీలూ, చెడ్డీలూ, అప్పుడప్పుడు చొక్కా మాట దేవుడెరుగు, కనీసం బనీను కూడా వేసుకోకుండానూ, వారిలో కొందరు జంధ్యం తో వీపు గోక్కుంటూనూ కనిపిస్తారు. సరిగ్గా అదే సమయం లో ఆ కవి గారి "మంచి సగం" గారు పట్టుచీర తో, కాసుల పేరు ధరించి సదరు వీపు గోకుడు లో సహాయం చెయ్యక పోగా, అలా కెమేరా కేసే చూస్తూ, తనని ఎవరెవరు చూస్తున్నారా అని గమనిస్తూ ఉండడం నేను గమనించాను. నేను వ్యక్తిగతం గా పాల్గొన్న ఏ సాహితీ సదస్సు లోనూ ఇలాంటి దృశ్యాలు నేను గమనించ లేదు.

ఇక చాలా మంది సభికులు, ఏదో సోఫాలోనో, కుర్చీలోనో కూచుని ఎదురు గుండా బల్ల మీద కాళ్ళు పెట్టుకుని సెల్ ఫోన్ లో మాట్లాడుకోవడం లో కొంత వరకూ నాకు పెద్ద ఆశ్చర్యం కలిగించ లేదు. ఎందుకంటే, మామూలు సదస్సుల లో వేదిక మీద ఒకే ఒక బల్లా, దాని వెనకాల కుర్చీలలో సభాధ్యక్షుల వారూ, ముఖ్య అతిధీ లాంటి ఒకరిద్దరికి మాత్రమే అలా కాళ్ళు బల్ల మీద పెట్టుకునే అవకాశం ఉంటుంది, కానీ సెల్ ఫోన్లలో వేదికని అలంకరించిన పాతిక మందీ ఆ పని చేస్తూనే ఉంటారు. అది అన్ని సభలలోనూ ఎప్పుడూ జరిగేదే!

ఇక మరొక తమాషా ఏమిటంటే, ఏ సభికుడు అయినా తన వెనకాల కనపడే బేక్ గ్రౌండ్ ని మార్చుకునే వెసులు బాటు ఉంటుంది. అది తెలియగానే నేను నా వెనకాల నా గ్రంధాలయం బదులు "ఫలానా సాహిత్య సమ్మేళనం" అనే బేనర్ పెట్టేసుకున్నాను. అంటే, మామూలు సభలలో వెనకాల పెద్ద రంగు రంగుల ఫ్లెక్సీ ఉంటుంది కదా...ఆ ఫీలింగ్ కోసం అనమాట. నా సంగతి సరే....మొన్నటి సమావేశం లో ఒకావిడ మమ్మల్ని ఒక ఆట ఆడేసుకుంది. నాకు తెలిసీ ఆ సుందరాంగి ఏ ఒక్క ప్రసంగమూ విన లేదు కానీ, ఆ గంట లో వెనకాల బేక్ గ్రౌండ్ లో తన కుక్కా, ఆ రోజు తను వండిన చైనా జిగట పదార్థమూ, బామ్మ, తాతయ్యల ఫొటోలూ, ట్రంపూ, మోదీ కౌగలింతల ఫొటోలూ...వావ్ రెచ్చి పోవడం అంటే...అదే! మరి ఇలాంటి వాటిని ప్రధాన నిర్వాహకుడు ఎలా నివారించగలడో తెలీదు. మామూలు సదస్సుల లో ఇలాంటి దే కాదు, అసలు ఎలాంటి అల్లరి చేసినా సెక్యూరిటీ వాడిని పిలిస్తే చాలు, బుద్ధిగా ఉంటారు.

ఇలా రాసుకుంటూ పోతే చాలా తమాషాలు ఉన్నాయి కానీ....అవన్నీ మరో సారి ముచ్చటించుకుందాం. ఏది ఏమైనా, ఈ కరోనా ధర్మమా అని రాబోయే సాహితీ సదస్సుల రూపు రేఖలు పూర్తిగా మారిపోతాయి. ఆ మాటకొస్తే.... మా తానా వారు, ఆటా వారు...స్థానిక హ్యూస్టన్ తెలుగు సాంస్కృతిక సమితి లాంటి అనేక తెలుగు సంఘాలూ ఈ "రుచి మరిగి" వారి జాతరలు ఎలా నిర్వహిస్తారో చూడాలి...

COMMENTS